

A man in a dark jacket and pants is walking away from the viewer down a long, narrow hallway. The walls and floor are a deep, vibrant red, creating a monochromatic and somewhat ominous atmosphere. The hallway is lined with dark door frames on both sides. The man is positioned in the center of the frame, walking towards a bright light at the end of the hallway.

DOKTOR SPÁNOK

IKAR

ROVNOMENNÝ FILM V KINÁCH
STEPHEN KING

STEPHEN KING

**DOKTOR
SPÁNOK**

Preložila Marína Gálisová

IKAR

Stephen King
DOCTOR SLEEP

Copyright © 2013 by Stephen King
All rights reserved.
Translation © 2014 by Marína Gálisová
Jacket design © 2014 by Emil Křížka
Slovak edition © 2014 by Ikar

ISBN 978-80-551-7216-3

Keď som ešte hrával svoju primitívnu verziu rytmickej gitary v kapele nazvanej Rock Bottom Remainers, občas s nami koncertoval aj Warren Zevon. Warren miloval sivé tričká a filmy ako *Kráľovstvo pavúkov*. Trval na tom, že musím v úvode koncertu vždy zaspievať sólový vokál jeho typickej skladby *Londýnski vlkolaci*. Ja som sa bránil, že toho nie som hodný. On na to, že som. „Daj to v géčku,“ vysvetľoval mi, „a zavýjaj ako divý. Ale najdôležitejšie je, človeče, že musíš hrať ako Keith.“

Nikdy sa nenaučím hrať ako Keith Richards, ale dal som do toho všetko a s Warrenom po boku, ktorý ma verne sprevádzal notu za notou, som sa vždy bombasticky odviazal.

Warren, keď teraz zavýjem, bude to pre teba, nech si už kdekoľvek. Chýbaš mi, kamoš.

Ocitli sme sa v zlomovom bode. Polovičaté riešenia nám boli nanič.

Velká kniha Anonymných alkoholikov

Ak sme chceli prežiť, museli sme sa zbaviť hnevu. Hnev je pochybným luxusom normálnych mužov a žien.

Velká kniha Anonymných alkoholikov

STRACH nie je emócia, ale výstraha: Ser na všetko
a utekaj!

Staré porekadlo Anonymných alkoholikov

Skrinka

1

V druhý decembrový deň toho roku, keď chlapík z arašidovej farmy v Georgii obchodoval v Bielom dome, vyhorelo do tla jedno z najväčších rekreačných stredísk v Colorade. Hotel Pekná vyhládka vyhlásili za úplne zničený. Po vyšetrovaní sa protipožiarny agent z okresu Jicarilla vyjadril, že príčinou požiaru bol chybný kotol. Keď došlo k nehode, bola zima a hotel bol zatvorený, na mieste sa nachádzali len štyria ľudia. Traja prežili. Sezónny správca Peknej vyhládky John Torrance zahynul počas neúspešného (a hrdinského) pokusu znížiť tlak pary, ktorý pre nefunkčný poistný ventil vyletel na nebezpečné hodnoty.

Medzi tými tromi, čo prežili, boli správcova manželka a jeho malý syn. Tretí bol hotelový kuchár Richard Hal-lorann, ktorý zanechal svoju sezónnu prácu na Floride a prišiel skontrolovať, ako sa Torranceovcom darí, keďže, ako sa vyjadril, mal „silné tušenie“, že rodina má problémy. Len dieťa vyviazlo bez zranení.

Aspoň bez tých fyzických.

2

Wendy Torranceová a jej syn dostali od korporácie, ktorá Peknú vyhladku vlastnila, finančné vyrovnanie. Žiadnu obrovskú sumu, ale dosť, aby prežili tie tri roky, keď Wendy pre poškodenú chrbticu nemohla pracovať. Právnik, s ktorým sa poradila, jej povedal, že ak má nervy na to, aby robila drahoty, napokon možno dostane omnoho viac, lebo korporácia zúfalo túži vyhnúť sa súdnemu pojednávaniu. Lenže tak ako korporácia aj Wendy chcela už len jedno: zabudnúť na tú príšernú zimu, ktorú prežila v Colorade. Povedala, že sa z toho dostane, a aj sa dostala, hoci chrbtica ju trápila už do konca života. Roztrieštené stavce a polámané rebrá sa človeku zahoja, no nikdy sa neprestanú ozývať.

Winifred a Daniel Torranceovci bývali istý čas na Juhu, potom sa odsťahovali do Tamy. Občas ich z Key Westu prišiel navštíviť Dick Hallorann (špecialista na silné tušenia). Šlo mu najmä o malého Dannyho. Tí dvaja mali medzi sebou mimoriadne puto.

Raz ráno v marci 1981 Wendy zatelefonovala Dickovi, či by zase neprišiel. Povedala, že Danny ju prebudil uprostred noci a upozornil ju, aby nechodila do kúpeľne.

Odvtedy už vôbec neprehovoril.

3

Prebudil sa, lebo mu bolo treba cikať. Vonku fúkal silný vietor. Bolo teplo – na Floride bolo teplo takmer stále –, ale ten zvuk sa mu nepáčil a mal dojem, že si naň nikdy

nezvykne. Pripomínal mu hotel Pekná vyhládka, kde bol chybný kotol tým najmenším zo všetkých nebezpečenstiev.

S matkou obývali tesný nájomný bytík na prvom poschodí. Danny vyšiel z izbičky, ktorá bola vedľa spálne jeho matky, a prešiel cez chodbu. Znovu zadul vietor a umierajúca palma vedľa budovy zašuchotala lístím. Znelo to ako štrkot kostí. Dvere do kúpeľne nechávali otvorené, vždy keď nebol nikto v sprche ani na záchode, pretože mali pokazenú zámku. Dnes v noci však boli dvere zavreté. Wendy po zraneniach tváre, ktoré utrpela v Peknej vyhládke, v spánku zakaždým chrápala a on tie zvuky teraz počul – tiché *chíp, chíp, chíp*, čo vychádzalo z matkinej izby.

To nič, len ich náhodou zatvorila.

Už vtedy vedel, že to nie je pravda (aj on bol špecialista na silné tušenia a mal vyvinutú intuíciu), ale občas sa človek jednoducho musí presvedčiť. Musí to vidieť. To zistil už v Peknej vyhládke, v izbe na prvom poschodí.

Vystrel ruku, ktorá mu pripadala príliš dlhá, ťažhováca, akoby bez kostí, stlačil kľučku a otvoril dvere.

Bola tam žena z izby 217. Vedel, že tam bude. Nahá sedela na záchode, vytŕčala tučné bledé stehná. Zelenkaste prsníky jej viseli ako prepichnuté balóny. Ostrovček chĺpkov pod bruchom bol sivý. Aj oči mala sivé, podobné oceľovým zrkadlám. Uvidela ho a pery sa jej rozťahli do úškrnu.

Zavri oči, povedal mu kedysi Dick Hallorann. Ak uvidíš niečo zlé, zavri oči a povedz si, že to tam nie je, a keď ich otvoriš, ono to zmizne.

Lenže ono to nepomohlo v izbe 217, keď mal päť ro-

kov, a nepomôže to ani teraz. Vedel to. Cítil ju vlastným nosom. Cítil jej hnilobu.

Žena – vedel, ako sa volá, bola to pani Masseyová – sa sťažka zdvihla na fialové nohy a vystrela k nemu ruky. Mäso na ramenách a predlaktiach jej ovisalo, takmer z nej opadávalo. Usmievala sa, ako sa človek usmieva, keď zbada starého priateľa. Alebo možno niečo dobré pod zub.

Danny s výrazom, ktorý by sa dal mylne pochopiť ako pokojný, potichu zatvoril dvere a cúvol. Díval sa, ako sa kľučka pohybuje hore... dole... zase hore... Potom znehybnela.

Mal už osem rokov a ešte aj v šoku bol schopný akotak racionálne uvažovať. Okrem iného preto, lebo presne toto v nejakej hĺbočine svojej mysle očakával. Hoci vždy si myslel, že sa mu zjaví skôr Horace Derwent. Alebo ten barman, ktorého jeho otec volal Lloyd. Teraz si vravel, že mal čakať skôr pani Masseyovú. Pretože zo všetkého nemítneho, čo číhalo v Peknej vyhliadke, bola najhoršia.

Racionálna časť mysle mu nahovárala, že prízrak bol len útržkom zo zabudnutého zlého sna, ktorý za ním vyšiel zo spánku, z izbičky po chodbe až do kúpeľne. Tá časť mysle nástojčivo opakovala, aby ešte raz otvoril dvere, lebo tentoraz tam nebude nič. Určite nie, veď sa už celkom prebudil. Ibaže iná jeho časť, časť, ktorá *žiarila*, v tom mala jasno. Hotel Pekná vyhliadka s ním ešte neskončil. Minimálne jeden z jeho pomstychtivých duchov ho sledoval až sem, na Floridu. Raz našiel túto ženu rozvalenú vo vani. Vtedy z nej vyliezla a pokúsila sa ho zaškrtiť rybacoslizkými (ale strašidelne silnými) prstami. Ak teraz otvorí dvere kúpeľne, ona dokončí, čo začala.

Ako kompromis sa rozhodol priložiť ucho k dverám. Spočiatku sa neozývalo nič. Potom začul tichý zvuk.

Škrabot mŕtvych nechtov na dreve.

Danny prešiel na nohách, ktoré si necítil, do kuchyne, postavil sa na stoličku a vycikal sa do výlevky. Potom zobudil mamu a povedal jej, aby nechodila do kúpeľne, lebo je tam niečo zlé. Keď to vykonal, vrátil sa do postele a zahrabal sa hlboko pod paplón. Najradšej by tam zostal navždy a vstával len vtedy, keď sa pôjde vycikať do výlevky. Mamu varoval a viac nemal záujem sa s ňou rozprávať.

Mama o jeho mlčaní vedela svoje. Už sa to raz stalo, keď Danny zabľúdil v Peknej vyhládke do izby 217.

„Porozprávaš sa s Dickom?“

Z postele na ňu pozrel a prikývol. A ona zatelefonovala, hoci boli štyri hodiny ráno.

Na druhý deň večer prišiel Dick. A niečo priniesol. Darček.

4

Keď Wendy zatelefonovala Dickovi – dala si záležať, aby ju pri tom počul Danny –, chlapec znovu zaspal. Hoci mal osem rokov a chodil do tretej triedy, stále si cmúľal palec. Bolelo ju srdce, keď to videla. Prešla k dverám do kúpeľne a zadívala sa na ne. Bála sa – Danny ju vystrašil –, ale tlačil ju mechúr a nemienila tak ako jej syn použiť výlevku. Pri predstave, ako by sa vytrepala na kraj drezu a vystrčila zadok nad umývadlo (hoci by ju nikto nevidel), znechutene ohrnula nos.

V jednej ruke držala kladivo, ktoré vytiahla z maličky,

vdovskej debničky s nástrojmi. Keď stlačila kľučku a otvorila dvere, kladivo zdvihla. Kúpeľňa bola, samozrejme, prázdna, ale sedadlo na záchodovej mise bolo sklopené. Nikdy ho tak pred spaním nenechávala, lebo vedela, že ak sa tam zatúla Danny, zobudený len na desať percent, zabudne ho zdvihnúť a celé ho ociká. Navyše tam bol ten smrad. Hnusný smrad. Akoby v dutej stene skapal potkan.

Spravila krok, potom druhý. Zazrela pohyb a zvrtila sa s kladivom nad hlavou, pripravená ovaliť toho

(to)

za dverami. Ale bol to len jej tieň. Občas sa niekomu posmievajú, že sa bojí vlastného tieňa, no Wendy Torranceová na to mala nárok. Po tom, čo videla a zažila, vedela, že aj tie ne môžu byť nebezpečné. Môžu mať zuby.

V kúpeľni nebol nikto, ale na záchodovom sedadle bol slizký flak a druhý na závese okolo sprchy. Výkal, pomyslela si ako prvé, no nikto predsa nezanecháva žltkasto-fialové hovno. Tretí flak bol na rohožke a mal tvar dvoch chodidiel. Pomyslela si, že sú príliš malé – *príliš jemné* –, aby patrili mužovi.

„Bože,“ zašepkala.

Napokon predsa len skončila nad výlevkou.

5

Napoludnie presvedčila syna, aby vyliezol z postele. Podarilo sa jej doňho napchať trochu polievky a polovičku sendviča s arašidovým maslom, ale hneď sa vrátil pod paplón. A stále odmietal hovoriť. Hallorann prišiel krátko po piatej popoludní za volantom svojho už prastarého

(ale dokonale udržiavaného a oslepujúco nablýskaného) červeného cadillacu. Wendy stála pri okne, čakala a dívala sa na cestu, tak ako pred pár rokmi čakala na svojho manžela s nádejou, že Jack sa vráti domov v dobrej nálade. Triezvy.

Zbehla dolu schodmi a otvorila dvere, práve keď sa Dick chystal zazvoniť na zvonček s menovkou TORRANCE 2A. Otvoril náruč a ona mu do nej skočila, akoby sa tam chcela najmenej na hodinu schovať. Možno aj na dve.

Pustil ju a položil jej dlane na plecía. „Wendy, vyzeráš dobre. Ako sa má mladý páňko? Už začal rozprávať?“

„Nie, ale s tebou hovoriť bude. Aj keď na začiatku to asi nebude nahlas, mohol by si...“ nedokončila, ale namierila mu ukazovákom na čelo ako pištoľou.

„Alebo nemohol,“ povedal Dick a vyceril v úsmeve nové umelé zuby. Veľkú časť tých predchádzajúcich stratil v Peknej vyhládke, keď tam vybuchol kotol. Jack Torrance sa oháňal kladivom, ktoré pripravilo Dicka o zubnú protézu a Wendy o schopnosť chodiť bez krívania, ale obaja dobre vedeli, že v skutočnosti ich okradol hotel. „Wendy, tvoj syn je veľmi silný. Ak ma bude chcieť zablokovať, urobí to. Viem to z vlastnej skúsenosti. Okrem toho, bude lepšie, ak sa porozprávame ústami. Lepšie preňho. A teraz mi povedz o všetkom, čo sa stalo.“

Urobila to a potom ho zaviedla do kúpeľne. Škrvny nechala tam, aby ich videl, ako keď pochôdzkar uchová miesto činu nedotknuté pred príchodom forenzného tímu. A tu sa naozaj stal zločin. Spáchali ho proti jej synovi.

Dick sa dlho len pozeral, ničoho sa nedotýkal, potom prikývol. „Poďme sa pozrieť, či je Danny hore a funguje.“

Veľmi nefungoval, ale Wendy aspoň trošku spadol kameň zo srdca pri pohľade na synovu tváričku, na ktorej sa objavila radosť, keď uvidel, kto sedí na jeho posteli a trase ho za plece.

(ahoj, Danny, priniesol som ti darček)

(nemám narodeniny)

Wendy ich pozorovala a vedela, že sa rozprávajú, no nevedela o čom.

Dick nahlas povedal: „Vstávaj, môj milý. Pôjdeme sa prejsť po pláži.“

(Dick, ona sa vrátila. Pani Masseyová z izby 217 sa vrátila)

Dick ho znovu potriasol za plece. „Hovor nahlas, Dan. Desíš mamu.“

„Aký je to darček?“ spýtal sa Danny.

Dick sa usmial. „Tak je to lepšie. Rád ťa počujem a Wendy tiež.“

„Áno.“ Viac sa neodvážila povedať. Lebo by si uvedomili, ako sa jej trase hlas, a báli by sa o ňu. To nechcela.

„Kým sa vrátíme, mohla by si umyť kúpeľňu,“ povedal jej Dick. „Máš gumené rukavice?“

Prikývla.

„Dobre. Navleč si ich.“

6

Pláž bola o tri kilometre ďalej. Okolo parkoviska stáli gýčovo vyčakané prímorské atrakcie – stánky s koláčmi, hotdogmi aj so suvenírmí –, ale bol koniec sezóny a kšef-

ty im nešli ktovieako. Dick a Dan mali pláž v podstate pre seba. Celou cestou autom sem držal Danny na kolenách svoj darček – podlhovastý balíček, pomerne ťažký a zabalený v striebornom papieri.

„Keď sa trochu porozprávame, môžeš ho rozbaliť,“ povedal mu Dick.

Kráčali tesne za čiarou vln, piesok tam bol tvrdý a lesklý. Danny šiel pomaly, lebo Dick bol už dosť starý. Jedného dňa zomrie. Možno už čoskoro.

„Ešte pár rokov vydržím,“ povedal Dick. „Tým sa netráp. A teraz mi povedz o tom, čo sa stalo v noci. Nič nevynechaj.“

Dlho to netrvalo. Najťažšie bolo hľadať slová, ktorými by vysvetlil hrôzu, čo stále cítil, a to, ako sa tá hrôza miešala s dusivou istotou – keď ho už pani Masseyová našla, viac ho neopustí. No keďže sa rozprával s Dickom, slová vlastne nepotreboval. Aj tak ich zopár našiel.

„Vráti sa. Viem to. Bude sa vracat' a vracat' a raz ma dostane.“

„Pamätáš sa, ako sme sa zoznámili?“

Dannyho zmena témy síce prekvapila, ale prikývol. Hallorann ho aj s jeho rodičmi previedol hneď v prvý deň po Peknej vyhládke. Teraz sa mu to zdalo strašne vzdialené.

„A pamätáš sa, ako som sa ti prvý raz ozval v hlave?“

„Jasné.“

„Čo som povedal?“

„Spýtal si sa ma, či chcem ísť s tebou na Floridu.“

„Presne. A aký to bol pocit, vedieť, že už nie si sám? Že nie si jediný?“

„Super pocit,“ povedal Danny. „Fakt super.“

„Hej,“ prikývol Hallorann. „Samozrejme, ako inak?“

Chvíľu kráčali bez slova. Do vlín vbiehali malé vtáčiky – Dannyho mama ich volala *pípky* – a zase vybiehali von.

„Nikdy sa ti nezдалo zvláštne, že som sa objavil, práve keď si ma potreboval?“ Pozrel na Dannyho a usmial sa. „Nie, jasné, že nie. Prečo by sa malo? Bol si dieťa, ale teraz si o niečo starší. V istom zmysle aj oveľa starší. Počúvaj ma, Danny. Svet má vo zvyku udržiavať vo veciach rovnováhu. Ja tomu verím. Existuje porekadlo: Keď je žiak pripravený, objaví sa učiteľ. Ja som bol tvoj učiteľ.“

„Bol si oveľa viac,“ povedal Danny a chytil Dicka za ruku. „Bol si môj priateľ. Zachránil si nás.“

Dick to ignoroval... aspoň to tak vyzeralo. „Moja stará mama mala ten dar tiež. Žiarila. Spomínal som ti to?“

„Hej. Povedal si, že ste sa dokázali dlho rozprávať a ani ste nemuseli otvoriť ústa.“

„To je pravda. Ona bola moja učiteľka. A ju zaúčala jej prastará mama, dávno, ešte keď existovalo otroctvo. Danny, jedného dňa príde čas a sám sa staneš učiteľom. Príde tvoj žiak.“

„Ak ma dovedy nedostane pani Masseyová,“ mrzuto odvetil Danny.

Prišli k lavičke. Dick sa posadil. „Ďalej sa neodvážim zájsť, lebo by som sa možno nevládal vrátiť. Sadni si ku mne. Chcem ti porozprávať jeden príbeh.“

„Nechcem počúvať príbehy,“ protestoval Danny. „Vráti ti sa, chápeš to? Bude sa vracat', vracat' a vracat'.“

„Zatvor ústa a otvor oči. Počúvaj učiteľa.“ Dick sa

usmial a vyceril novučičké lesklé zuby. „Myslím, že pochopíš, čo ti chcem povedať. Ani zďaleka nie si hlúpy.“

7

Mama Dickovej mamy – tá, ktorá mala ten dar – bývala v Clearwateri. Bola to Biela babka. Samozrejme, nie preto, že by bola beloška. Preto, že bola *dobrá*. Otec jeho otca býval v Dunbrie v štáte Mississippi, čo bola dedinka neďaleko Oxfordu. Žena mu zomrela dávno predtým, ako sa narodil Dick. Na černocho v tej dobe bol bohatý. Vlastnil pohrebný ústav. Dick s rodičmi ho štyrikrát do roka navštevoval a tie návštevy nenávidel. Báľ sa Andyho Halloranna a volal ho – len v duchu, lebo keby to bol vyslovil, vyslúžil by si jednu po papuli – Čierny dedko.

„Vieš niečo o pedofiloch?“ spýtal sa Dick Dannyho. „O ľuďoch, ktorí majú radi detičky, ale na sex?“

„Tak trochu,“ povedal opatrne Danny. Samozrejme, vedel, že sa nesmie rozprávať s cudzími ľuďmi a nikdy si k cudziemu sadnúť do auta. Lebo by mu ten cudzí človek mohol kadečo urobiť.

„Nuž a starý Andy bol pedofil, ale ešte niečo horšie. Bol to hnusný sadista.“

„A to je kto?“

„Človek, ktorý rád spôsobuje bolesť.“

Danny hneď pochopil a prikývol. „Ako Frankie Listrone v škole. Robí deckám bolestivé indiánske ohne a trieska ich hánkami do hlavy. Koho nerozplače, tomu dá pokoj. A koho rozplače, tomu už nedá pokoj nikdy.“

„To je zlé, ale toto bolo ešte horšie.“